

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVIII. évfolyam 9. szám 2024. szeptember

*„Nemcsak a közelben vagyok Isten - így szól az Úr -,
hanem Isten vagyok a távolban is!”*

Jeremiás 23:23

Egyházunk 2024. évi jeligéje:

„Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” II. Korintus 5:20

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

Augusztus 29 - szeptember 1-ig **Országos Férfi csendesnapok** vannak Györkönyben
1-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Schauermann Tamás hirdeti igét Pécsen és d.u. Hidason
8-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet lesz: igét hirdeti **Dr. Khaled László**
15-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Kurdi Zoltán szolgál Pécsen és Siklóson.
Sztupkai Mihály d.u. Hidason szolgál
22-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Sztupkai Mihály hirdeti igét Pécsen és d.u. Hidason.
26-29-ig **Országos Női csendesnapok** lesznek Balatonföldváron
29-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Sztupkai Mihály hirdeti igét Pécsen és d.u. Hidason.

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától imakör a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
Csütörtöki **házikör** 17 órakor változó helyszínnel
Csütörtökön este 18³⁰ órától **ifjúsági óra** van
Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)
Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.
Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy
<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Születésnaposoknak

A keresztyének közötti összhang legmagasabb törvénye háromlábban áll: egyetértésben lenni minden szükséges dologban; a kevésbé fontos dolgokban adni egy kis szabadságot; minden más dologban a szeretet parancsát követni.

J.A. Comenius

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a hétköznapjaikban!

Ima a diákokért és pedagógusokért- iskolakezdés

Úr Jézus Krisztus!

Dicsérünk Téged és reménységgel hívjuk segítségül Nevedet, amikor a pedagógusokra, diákokra gondolunk imádságunkban. Vezesd tekintetünket megváltó kereszted felé, hogy meglássák szereteted titkát. Számodra mindenki fontos, a fiatalok és idősek is. Kérünk, adj kitartó türelmet azoknak, akik a mai napon is arra törekedtek, hogy élvezhetővé tegyék az átadandó tudást a gyermekek számára. Tudjuk, hogy munkájuk nemcsak az iskolában és a képernyő előtt zajlik: sok esetben hosszú időn keresztül az íróasztal mellett ülnek és készülnek óráikra, legyen szó hagyományos vagy digitális oktatásról.

Hasonlóképpen imádkozunk a fiatalokért, gyermekekért, akiknek szükségük van pihenésre, de oktatásra, piacképes tudásra is: ruházd fel őket bölcsességgel és értelemmel, hogy sorrendet tudjanak állítani a napi teendők között és megtanulják helyesen felmérni a feladatokra és a pihenésre szánt időt.

Hálátelt szívvel köszönjük meg Neked, hogy Velünk vagy, és beléd vetjük ma is bizalmunkat. Kérünk, hogy légy segítségükre a tanároknak és tanulóknak egyaránt. Ámen.

NAGYBÖRZSÖNYI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Jakab nevű személyek az Újszövetségben

A különböző igehelyek közti összefüggés jobb megértését segítheti, ha közelebbről megismerjük a Bibliában szereplő személyeket. Hasznos lehet, ha az azonos nevékről tudunk meg többet.

Az Újszövetségben négy Jakabról olvashatunk tudósításokat. Vegyük sorra ezeket a személyeket.

1. Jakab, a Zebedeus fia

Ő János testvére volt. Az elsőnek elhívott tanítványok közé tartozik (Máté 4:21). Péterrel és Jánossal együtt abba a hármas csoportba sorolható, akik különleges helyet töltöttek be a tanítványok közösségében (Máté 17:1; 26:37; Lukács 8:51). Ezért sajtáságnak tűnik, hogy tevékenységéről gyakorlatilag semmit sem tudunk. Apjához hasonlóan halász volt. Péterrel és Andrással együtt dolgozott (Lukács 5:10). Anyja neve feltehetőleg Salome volt, és valószínűleg Máriának, Jézus anyjának testvére. Így Jakab Jézus unokatestvére lehetett (Máté 27:56; Márk 15:40; 16:1; János 19:25). A felsorolásokban általában az ő neve János előtt áll, így feltételezhető, hogy ő volt az idősebb testvér. Kr.u 44-ben I. Heródes Agrippa kivégeztette őt (Ap.csel 12:1), így valószínűleg ő volt a második vértanú.

2. Jakab, az Alfeus fia

Szintén Jézus tanítványa volt. Tevékenységéről nevéen kívül nincsenek ismereteink. Az apostolok névsorában általában az utolsó helyen szerepel. Édesanyja neve Mária volt, aki a Jézust követő asszonyok között szerepel. A következő igehelyekben valószínűleg az ő neve található: Máté 27:56; Márk 15:40; 16:1; Lukács 24:10. Ezek szerint őt nevezték a „kis Jakabnak” (Márk 15:40).

3. Jakab, Jézus testvére

A Biblia Máté 13:55-ben, Márk 6:3-ban és Galácia 1:19-ben említi. Mária és József egyik fia. Az I. Korintus 15:7-ben említett Jakab alatt valószínűleg őt kell érteni, mint egyike azoknak, akiknek először jelent meg a feltámadott Úr Jézus.

Jakab fontos szerepet töltött be a jeruzsálemi gyülekezet vezetésében (Galácia 2:9; 12). Jakab javaslatát fogadják el az apostoli tanácskozáson a pogány keresztények felé támasztandó követelményekkel kapcsolatban (Ap.csel 21:18). Őőle származik a Jakab levele is. Eusebius szerint Jakabot az „igazságos” jelzővel emlegették. Josefus zsidó történetíró szerint valószínűleg Kr.u. 62-ben a zsidók halálra kövezték.

4. Jakab, Júdás apostol édesapja

Nevén kívül mást nem tudunk róla. A Biblia a Lukács 6:16-ban és az Ap.csel 1:13-ban említi. (Nem az áruló Júdásról van szó:)

FORRÁS: SCN KIADÓ: „WER IST WER
IN DER BIBEL? CÍMŰ LEXIKONBÓL
SCHAUERMANN M. HENRIK

Őszi imádság

Sárguló, hulló
levelek
szélfútta szárnyán
üzenek
neked hálával,
én Uram,
hogy tűnő létemnek
üdvössége van.

És így, ebben
a levélhullásban
én nem a pusztulást
kell hogy lássam,
hanem megőrző
szent kezedet látom,
ahogy te túlmutatsz
az elmúláson.

Ámen

H AJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Megy, mint a karikacsapás

*„Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél...”
I. Korintus 9:26*

„Csak a szokásos” - kapom gyakran a választ a „Milyen napod lesz?” kérdésre. Szürke, de egyben megnyugtató információ ez. Nem kell extra adag izgulással fárasztanom magam, tehetem nyugodtan a dolgom a saját napi rutinom szerint.

Az új munkaév újdonsága, adrenalinlöketet ígérő kihívásai is hamarosan rutinná szelődülnek. Beáll az élet, gurulnak a napok, eljárások, viselkedésformák. Bármikor is lesz szükség rájuk, menni fog, mint a karikacsapás.

A gyerekek régi játéka, a karikázás nem csak gurításból áll. Célja is volt: az ellenfél visszaszorítása, területének elfoglalása.

Vajon a mi gördülékeny életgyakorlatunknak van-e célja, értelme? Hová és meddig gurulunk? Egyszer csak megbillen a karika, kacsázik,

lelassul és elborul? Valahogy így gördült tovább a drachma a bibliai példázatban (Lukács 5:8-10). Lendületesen, könnyedén pördült be valamely szekrényke alá, ott is a legsötétebb zugba. Begurulni valami sötétségbe, és nem várni semmit - nem vonzó perspektíva. A bibliai pénzcskét megkereste a ház asszonya, és a szekrény alatti céltévesztettség az ő kezében küldetéssé változott.

A lendület és a rutin nem feltétlenül jelent jó irányt. Van azonban lehetőségünk - még száguldás közben is - feltenni a kérdést Teremtőnknek: „Mi a terved velem? Nem az ellenség soraiban szeretnék kikötni, hanem nálad.” Ő komolyan veszi a kérdést: megtalál, kézbe vesz, és - talán ahogy a gyerekek: egy erre alkalmas bottal - a helyes cél felé lendít. A karika-technika Mestere tudja, mit-mikor-hogyan kell átélned, megtenned. Ne pörögj be eszeveszetten, ne forogj magad körül csupán, hanem élj Isten kezében, az Ő tempójában, az Ő célja felé haladva!

„EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA”

Az almáskertben

Az almáskertben egy rokkant fa
tört ágait a földre hajtja.
Igaz, sanyarú sorsa van ma,
de sok gyümölcs emléke rajta.

FÜLE LAJOS

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Galata 5.22)

Próba és kísértés

Az utóbbi hónapokban sok nehézség ért bennünket a családban. Ezek részben jelentős anyagi teherrel jártak, részben súlyos egészségügyi gondok léptek fel, amelyek súlyos kimenetelűnek látszottak. (A vizsgálatok közben nem igazolták ezt az aggodalmat.) A pénzügyi kiadások részben saját hibából, részben rajtunk kívül álló okok miatt léptek fel.

Felmerültek bennünk a kérdések: Miért történtek meg ezek a dolgok sorozatban? Mi az oka? Mi a célja a történeteknek? Valami üzenetet kelle-

ne ebből megértenünk? Elhordozandó próbákról van szó, vagy valamiben meg akar állítani vagy tisztítani az Úr? Netán valamilyen bűn vagy helytelen cselekedet következményéről van szó? Be kell vallanom, hogy még nem látjuk tisztán a választ, de imádkozunk, hogy ezt megkapjuk, hogy helyesen reagálhassunk a helyzetre. Ezért próbálunk a témára vonatkozó igehelyekből tájékozódni. Erről a problémaköréről szólt az elmúlt egyik vasárnapi igehirdetés is.

Összefoglalom azokat a gondolatokat, amelyek felmerültek bennünk.

1. *Jogos-e az az elvárás, hogy problémák nélkül, felhőtlen örömben és sikerekben teljen az Istent kereső és az Ő útján járni akaró ember élete?*

Úgy gondolom, hogy ez nem reális elvárás. Ezt mutatja a körülöttünk zajló élet, de nem találunk erre sem az Ó-, sem az Újszövetségben feltevés nélküli ígéretet. Súlyos küzdelmeket és próbákat látunk az apostolok életében, de az Úrnak átadott életű, fontos szolgálatot hűségesen végző hívő emberek életében is. A Biblia szerint az ember és Isten, valamint az ember és a teremtett világ közti békés harmóniára az Éden kertjében volt példa, és az Úr ígérete szerint a vele töltött örök életben számíthatunk erre.

A bűnbe esés, azaz az Isten iránti bizalmatlanság, majd engedetlenség következtében az ember az Édenen kívül küzdelmekkel teli életformába került. Ez tartalmaz eredményeket, örömeket, de bukásokat, veszteségeket és szomorúságokat is. A földi élet pedig korlátos, és néhány kivételtől eltekintve halállal végződik.

2. *Isten megfélekedett a vele szembe forduló embertől? Ellenségévé vált és annak megbüntetése motiválja az iránta tanúsított magatartását?*

Erre határozott nem a válasz! A bűnbe esett, a kísértőnek újra és újra bedőlő embert változatlanul szereti. Az ember iránti megmentő szeretének legfényesebb bizonyítéka Fiának, Jézus Krisztusnak feláldozása és feltámadása. Ez az ingyen kegyelem az egyetlen és biztos út, amely visszavezet az Atyával való közösségre és az örökéletre.

Isten célja az, hogy minden ember üdvözüljön, azaz elnyerje az örökéletet. A bűn és az emberi tisztátalanság nem fér össze a tiszta és igazságos Istennel. Az Istennel való megbékélést a földi élet során kellene elérnünk. Erre viszont saját erejéből egyetlen ember sem képes. Ezért kellett az Úr Jézusnak emberként a földre jönnie, meghalnia, feltámadnia és a mennybe mennie. Azt az ígéretét, hogy minden nap ve-lünk lesz és segít bennünket úgy teljesíteni, hogy a Szentlelket küldte el,

hogy vigasztalónk, erőforrásunk, majd a végső elszámolásakor szószólónk legyen.

3. *Ha fentiek igazak, akkor az öt hűségesen követő gyermekei életében már nem is lehetnek bajok, problémák, nem várt tragikus halálosek?*

Én úgy gondolom, hogy bizony lehetnek, és tapasztalatunk szerint vannak is. Én itt kétféle problémára gondolok:

a) a gonosz kísértéseinek következményeire

b) Isten által megengedett vagy megtervezett próbákra.

a) A kísértés alatt a gonosznak azt a szándékát értem, amellyel szembe akar fordítani minket az Úrral, vagy le akar téríteni az Úr útjáról. Erről beszél Jakab apostol az 1:13 versben, amikor kijelenti, hogy azt a gonosz teszi, és nem Isten. Ha be is dőlünk a kísértőnek, akkor is érvényes az, hogy az Úr visszavár és visszafogad (lásd a tékozló és az idősebb fiú történetét). Ha meg is kell fizetnünk hűtlenségünk árát, Isten kegyelme akkor is toronymagasan nagyobb, mint a büntetése (lásd II. Mózes 20:5-6. 33:7): Isten 3-4 generáción keresztül büntet, de ezer generáción keresztül tartja meg szeretetét. 70-100 év áll szemben 25000 évvel eszerint az igehely szerint. Jézus viszont azt ígéri, hogy mindig velünk van - tehát a kísértés idején is - és bármikor visszafordulhatunk hozzá.

b) A próba megítélésem szerint - ahogy fentebb már említettem - az Úr által építő célzattal megengedett vagy eltervezett szituáció, amit mi általában kényelmetlenségként, nehézségként, vagy akár tragédia-ként élünk meg. A próbák kérdésével mind az Ó- mind az Újszövetség több helyen is foglalkozik. Néhány igehelyet szeretnék itt megjelölni, amiket érdemes figyelmesen áttanulmányozni: Zakariás 13:9; Ézsaiás 48:10; Zsoltár 66:10, 12; Jakab 1:2-4, 13; Jób története. Terjedelmi okokból az igehelyek teljes szövegét nem tudom közölni, de a téma fontossága miatt érdemes elolvasni azokat. Ezek az igehelyek a próbák céljaként a nemesfémek tisztításának hasonlatait mondja el az ige. Jakab apostol a próbák céljaként egy „edzési”, fejlődési folyamatot ábrázol: próba -> állhatatosság -> tökéletesség-> hibátlanság. Mindezen közben az apostol felszólít az örvendezésre, és figyelmeztet, hogy Isten velünk van. Csak az Ő akarásával összhangban történhetnek dolgok. Én úgy látom, hogy az öröm forrása nem a próba, mert az fájhat, sebeket okozhat, vagy tragikus szituációkon kel átmennünk. Az öröm indoka és forrása az, hogy tudhatjuk:

- Az Úr velünk van (a próbák közben is!)
- Törődik velünk, tisztogat
- Alkalmassá akar tenni a Vele eltöltendő örökéletre (a mi földi „tökéletességünk” mindig is hiányos lesz, és a végső értékelésnél elengedhetetlen lesz az Úr Jézusban nyert „hiánypótlás”).

Úgy gondolom, hogy a próbák szerepe olyan, mint az élsportolók életében az edzés. Ez időt, energiát igényel, és sok lemondással, akár fizikai fájdalommal is járhat. Nem ezek a körülmények jelentik az öröm forrását, hanem azaz időpont, mikor a sportoló elsőnek ér a célba, és nyakába akasztják a győztesnek járó érmét.

Összefoglalva a fenti gondolatokat

- A hálával fogadott és kiállt próba eredménye: állhatatosság, tökéletesség, hibátlanság, öröm és végül az örökélet.
- A próba oka: edzés szükségessége, de lehet helytelen cselekedeteink következménye, ez esetben célja: hibáinktól való megtisztulás.
- Támogató eszközeink: Isten iránti bizalom, alázat.
- Erőforrásaink: Istennel való zavartalan kapcsolat, imádság, bűnvallás, és ha szükséges a bűn elrendezése, élő emberi közösségi kapcsolat.

A próba célja és eredménye, hogy közelebb kerüljünk az Úrhoz. A kísértő és a tőle kiinduló kísértés célja pedig az, hogy letérítsen minket az Úr útjáról, szembe fordítson vele, éket verjen közé és közénk.

Úgy gondolom, hogy a próba és a kísértés időszakára egyaránt igaz, - és ezt mindig szem előtt kell tartanunk - hogy az Úr számba veszi terhelhetőségünket. Az I. Kor 10:13 szerint *„...Hűséges az Isten, erőtökön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírjátok.”*

SCHAUERMANN M. HENRIK

Lopás alkonyatkor

Egy hívő földműves házaspár áldásban és becsületben öregedett meg. Isten ekkor az addig egészséges háziasszonyt hosszú és fájdalmas betegséggel látogatta meg. Betegágyán sokszor elveszítette a türelmét és zúgólódva mondogatta a férjének:

- Sokáig nem bírom már ezt az állapotot. Úgy kívántam és kértem, hogy Isten vagy gyógyítson meg, vagy fejezze be az életemet. De ez így minden emberi erőt felülmúl!

Ekkor az öreg megfogta felesége kezét, és így szólt:

- Anya! Tudod, hogy alkonyatkor sok lopás történik?

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Az élet alkonyára gondolok. Akkor a gonosz ellenség még sok lelket lophat, akikről azt hiszik, hogy örökké biztonságban vannak.

A beteg megértette, mire gondolt a férje.

V E T É S É S A R A T Á S 7 / I

Imádság

„Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket.

Köszönöm az életem minden eredményét, amivel megörvendezettél, és minden kudarcát, amivel a korlátaimra figyelmeztettél.

Köszönöm a családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek.

Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam.

Köszönöm, hogy Te nem még nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel az üdvösségemre.

Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar.

Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserüségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.”

II. JÁNOS PÁL

Négykezes Istennel

A koncertterem lassan megtelt, a közönség a helyén ült. Már csak a színház- és koncertélet elmaradhatatlan szereplői, a későn érkezők borbolták a kedélyeket, amint a széksorok között az „Elnézést! Elnézést! Elnézést!” udvariassági formula monoton ismételtetésével, egyesével

fölállítva a már helyükön ülőket igyekeztek a székükhöz. (Jut eszembe, annyit tanakodtam ezen a színpadon ülve: vajon miért van az, hogy aki késve érkezik, annak a jegye mindig középre szól? Nyilván ugyanazért, amiért a lassú tételek közben menetrendszerűen köhögő rohamot kapó néni mindig a táska legmélyén találja meg, onnan kotorja elő a leghangosabban csörgő papírba csomagolt mentolos cukorkát.)

Az első széksorok egyikén, közel a színpadhoz egy fiatalasszony ült, mellette pedig egy eleven kislány. Az édesanya azért hozta el a kislányt a világhírű lengyel zongoravirtuóz, Ignacy Jan Paderewski szólóestjére, hogy a zongoratanulmányait épp elkezdő fiatalember kapjon egy kis extra inspirációt a mindennapi gyakorláshoz. Az igencsak eleven természetű kislány nehezen bírta a várakozást, ezért - ahogy az lenni szokott - kíváncsian nézelődött, nyújtogatta a nyakát, érdeklődve mustrálta a környezetét. Egyszer csak az édesanyja észrevett egy néhány sorral hátrébb ülő ismerős házaspárt, és gondolta, van még annyi ideje a kezdés előtt, hogy odaszaladjon hozzájuk, s pár szót váltson velük. „Mindjárt visszajövök, addig maradj csendben, kislány!” - mondta az izgó-mozgó fiúcskának, és elviharzott. Körülbelül másfél perc telet el, amikor az édesanya visszatért a székéhez, és rémülten nézett szét, ugyanis a gyermek nem ült a helyén, széke üres volt. Ráadásul ebben a pillanatban a teremfények is kialudtak, ezzel jelezve, hogy a koncert azonnal kezdődik.

Talán el tudjuk képzelni, hogy milyen nehéz lenne fokozni azt a feszültséget, ami ekkor az édesanya lelkében volt. Ám a kislánynak ez sikerült. Ugyanis miközben az édesanya rémülten nézett körbe a széksorok között, keresve, kutatva a gyermekét, a színpadi fények kigyulladtak, és a hatalmas, elegánsan csillogó Steinway koncertzongora mögött ott ült a kislány, aki a közönség soraiban helyet foglaló pár ezer ember tekintetétől egyáltalán nem zavartatva magát, kis ujjacskáit tornáztatva éppen belekezdett a „Hull a pelyhes fehér hó” című örökzöld gyermekdalba. Ekkorra az anyuka már valószínűleg szívészélütés közeli állapotban figyelte az eseményeket, azt kívánva, hogy bárcsak mégis a szomszédékhoz mentek volna szülinapi partizni a kislánnyal.

Képzelnék el ezt a pillanatot: a közönség várja a világhírű zongorista színpadra lépését, helyette egy kislány a Hull a pelyhest pötyögi a zongorán, az édesanyja pedig - valahol az örület határán - azon gondolkodik, hogy mitévő legyen: rohanjon föl a színpadra, és szó nélkül ráncigálja le a gyereket? Vagy csak kiabáljon fel a színpadra, hogy „kislány, azonnal

gyere ide anyucihoz”? Nehéz helyzet, komoly dilemma. Ám mielőtt az édesanya dönthetett volna, kitárult a színpadi ajtó, és reflektorfényekkel kísérvé a színpadra lépett az este sztárja, Ignacy Jan Paderewski. Mivel tapsorkán helyett döbbsent csönd honolt a teremben,

a kisfiú továbbra sem zavartatta magát a körülötte zajló eseményektől, csak ült a zongoraszéken és elmélyülten zongorázott. Amikor Paderewski odaért a zongorához, egyetlen pillanat alatt fölmérte a helyzetet, odaállt a kisfiú mögé. A közönség néma csöndben figyelte, vajon mi fog történni. Ez volt az a pillanat, amikor a fiúcska is észrevette, hogy valami nem egészen stimmel, tétován körbenézett és abbahagyta a zongorázást. Paderewski ekkor váratlan dolgot tett. Lehajolt, és a gyermek fülébe súgta: „Ne hagyj abba! Játssz tovább!” A kisfiú folytatta a Hull a pelyhest, Paderewski pedig a bal kezével egy basszus szólamot kanyarított a dalocskához, majd a gyermeket hátulról átkarolva jobb kezével virtuóz variációkat improvizált.

A közönség megbabonázva nézte és hallgatta, amint egy kis dalocskából remekmű születik, hogy egy engedetlenkedő, huncut kisfiú a világ egyik leghíresebb zongoravirtuózával négykezeset játszik.

Ez a kis történet egyesek szerint pontosan így történt, mások szerint csak városi legenda. Ám a legendás történetek esetében soha nem az a lényeg, hogy valóban megtörténtek-e, hanem hogy mit üzennek az utókornak. Elmondom, nekem mit üzen, hátha rajtam kívül valaki még tudja hasznosítani magának. Van egy pillanat az életünkben, amikor rájövünk, tudatosul bennünk, hogy kint ülünk a „nagybetűs élet” színpadán. Van aki tudatosan készül erre, van, aki kifejezetten vágyakozik a nagyszínpad és a hatalmas közönség után, mást - mint ez a kisfiút - csak a kíváncsiság hajt előre, véletlenül kerül oda, és szinte összerezzen, amikor rájön, hogy ez már nem játék. Az élet színpadán töltött idő minden másodpercének óriási tétje van. Persze, hogy mindnyájan úgy indulunk neki az életnek, hogy szeretnénk jól csinálni, jobban, mint a szüleink, és szeretnénk jobb, szebb életet biztosítani a gyermekeinknek, mint amilyen nekünk jutott. Szeretnénk elkápráztatni a közönséget, vagy legalább tisztességesen helytállni. Aztán ahogy jönnek-mennek az évek, szembejön a valóság, az elrontott dolgok, erőtlenségek, gyarlóságok, bűnök, mulasztások, és észrevesszük, hogy ahelyett, hogy elkápráztattuk volna a közön-

séget, lebögtünk, kudarcot vallottunk. Mint Péter apostol, akit a kakas kukorékolása ébresztett rá, hogy a hősiesség kiállás szimfonikus költeménye helyett a gyáva árulás „Hull a pelyhesére” futotta csak, amikor háromszor is megtagadta Mesterét. Ilyenkor alkalmatlannak, szennyesnek, illetéktelennek látjuk magunkat, úgy érezzük, jobb, ha abbahagyjuk, levonjuk a következtetést, és szép csendben távozunk. Vagy maradunk, de a lelkünk mélyén elveszítjük a hitünket, kiégünk, cinikussá válunk.

De sokszor éreztem magam úgy eddigi életem során, mintha én lennék ez a kisfiú! Ifjúkoromban nemegyszer álmodtam ilyesmit, kinn állok egy színpadon, a közönség néz, figyel, és várja, hogy belekezdjek a muzsikálásba, és én csak állok zavartan, összevissza bénázom, nem tudom a darabot, amit elő kéne adnom, vagy nincs rajtam fellépő ruha, esetleg semmilyen ruha nincs rajtam. Ott állok bénán, csupaszon, meztelenül, megszégyenülve, és miközben nagy nyilvánosság előtt kiderül, hogy nem vagyok odavaló, alkalmatlan vagyok, közönség soraiban ülök közül egyesek kiröhögnek, mások szánakozva néznek rám. Aztán lassan, ahogy érett fejjel megtanultam, mit jelent a kegyelem, sikerült „átírnom” magamnak ezeket a rémálmokat, és ez a kis történet pontosan kifejezi, hogy hogyan. Amikor a szégyen és a tehetetlenség legsötétebb pontján magányosan állok a színpadon, és legszívesebben elsüllyednék, láthatatlanná válnék vagy elmenekülnék, váratlanul és csendben odalép a Nagy Mester, mögém áll, és nem szégyení meg, nem zavar el, pedig ha valaki, ő megtehetné, hanem hátulról csenden átölel, és ennyit mond:

”Ne hagyd abba, játssz tovább! Majd én helyrehozom, kiigazítom, amit elrontottál. Látod, még a főapostolomnak is ezt mondtam, neked is ezt mondom: Ne hagyd abba, játssz tovább! Játssz amit tudsz, ne azon bosszankodj, mit nem tudsz. Ha a Hull a pelyhest, akkor azt. Majd én kiegészítem a hangjaidat, lesz basszus és virtuóz variációsorozat is, hidd el, hogy végül remekmű születik! Te meg én, mi ketten összehozzuk. Én az életemet adtam érted, hogy megigazítsalak, igazzá tegyelek. Hallod? Azért, hogy élj, hogy ne hagyd abba, hanem játssz tovább!”

Ha megértjük e történet mélységét, és nem hagyjuk abba, hanem tovább játszunk, mert jobban bízunk a Mester tudásában, mint amennyire röstelljük a saját Hull a pelyhesünket, akkor megvalósulhat a csoda: négykezest játszhatunk Istennel.

Én nem mondhatom,

- hogy egyedül vagyok,
mert Te velem vagy;
- hogy nem ért meg senki,
mert Te megértesz engem;
- hogy senki sem törődik velem,
mert Te gondomat viseled;
- hogy roskadozom a terhek alatt,
mert Reád vethetem a terheimet;
- hogy engem nem szeret senki,
mert örökkévaló szeretettel szeretsz;
- hogy nem ismerem az utat,
mert Te vagy az út;
- hogy szükségét szenvedek,
mert kérhetek, és Te adsz;
- hogy sötétség borult reám,
mert Te vagy világosságom;
- hogy az élet elviselhetetlen,
mert nekem az élet Krisztus;
- hogy rémít a halál,
mert a meghalás nyereség.

I N T E R N E T

Ezer kalász

Lant Emil több évtizedes lelkészi szolgálata alatt gyűjtötte össze és fordította le a múlt században (XIX) élt, világszerte ismert londoni hit-szónoknak, a „prédikátorok fejedelmének” bölcs mondásait. Gondolatait népszerű stílusban, szemléltető módon fogalmazta - a Biblia isteni igazságától áthatva a mondások ma is átütő erejűek, aktuálisak. Ízelítőül közlünk néhány „kalászt”:

A festőművész a fénypontok kiemelésére néha sötét színeket fest a vászonra. Isten a komor bánat színével fokozza javainak fényét.

Az emberek paripán vágatnak, amikor nyereségre vadásznak, és csigát fognak be, amikor a menny felé utaznak.

*Némely ember úgy sülyyed el vagyonában, mint lovas az ingoványban.
- Amíg valaki a pénzét tárcájában tartja, nincsen baj, de ha a szívében hor-
dozza, átkára van.*

*A hit nem ünneplő ruha vagy vasárnapi torta, hanem gyakorlati élet,
melyet a mezőn, a műhelyben, az irodában és a templomban egyaránt gy-
akorolnunk kell.*

*A bűn elkövetése után az első teendő nem az ima, hanem az őszinte, töre-
delmes bűnbánat. - Isten nem fenyíti az ítélet vesszőjével azt, aki a bűnbánat
ostorától vérzik.*

*Isten nem aszerint értékeli adományainkat, amit adunk, hanem aszerint,
amit visszatartunk. - Isten a neki adományozott ezüstöt arannyal viszonzza.*

*Az alázat virág, mely minden kertnek díszére válik, és fűszer, mellyel
minden étel megízésíthető, - egyszóval olyasmi, mely minden dolognak az
értékét emeli.*

*A fa nem hullajtja gyümölcsét mindig az első rázásra. Rázd az isteni ígé-
retek fáját, míg a meghallgatás gyümölcse az öledbe nem hullik.*

*Isten helyeslésének egy cseppjében több a gyönyör, mint a világ elismerésé-
nek egész tengerében.*

G. H. SPURGEON

Afrikában találtam meg Istent

12 éves koromban vesztettem el édesanyámat, akkor halt meg Istenbe
vetett hitem is. Apám amerikai katona volt, akit sohasem ismertem.
Tulajdonképpen a nagyanyámnál nőttem fel Kelet-Berlinben. 14 éves vol-
tam, amikor a nagyanyám is meghalt. Egy nagynénémhez költöztem, de
két év múlva ő is meghalt.

Hat éven belül három közeli hozzátartozóm elvesztése túl sok volt
nekem.

Ekkor találkoztam egy Ghánából jött fiúval, aki nálunk tanult. Bár
csak 18 éves voltam, összeházasodtunk, és három gyermekünk szüle-
tett, minden évben egy. Sok örömünk volt bennük, és úgy látszott, hogy
most már minden jó lesz. Amikor azonban 22 éves lettem, kiköltöztünk
Ghánába, ott pedig hirtelen hat gyermekem lett három helyett, férjem
ugyanis egyszer már nő volt, mielőtt Németországba jött. A hat gyerek
és az afrikai zűrzavar új problémák elé állítottak. Ahhoz túlságosan is
sok elé, hogy meg tudjak velük birkózni.

Rákos betegen - de nem reménytelenül!

Lefogytam, gyakran magas lázam volt, és ilyenkor mindig kórházba kellett mennem. Ahogy újra otthon voltam, a zűrzavar tovább folytatódott. Két évvel később súlyos beteg lettem. Megállapították, hogy rákom van.

Afrikában, még hozzá rákosan egyet jelentett számomra a halállal. Rögtön feladtam. Számomra mindennek vége volt.

Férjem megpróbált vigasztalni: - Ne szomorkodj - biztatott jóságosan - imádkozom érted.

Megoperáltak, utána három hétig a felvágott rákos daganattal járkáltam, ami kezdett óriási gyorsasággal növekedni. Utam végére érkeztem. Számomra megállt a világ. Egy nap egyszerűen nem ment tovább. Így szóltam magamban: Bárcsak hinnék Istenben és tudnék imádkozni! - Akartam én, de egyszerűen nem tudtam. Egy belső hang így szólt: - Most akarsz imádkozni, amikor rosszul vagy? Eddig sem érdeklődtél Isten után! - De egy nap mégis találtam erőt hozzá. Elmondtam Istennek, hogy szeretném megismerni. Amikor befejeztem az imádságot, valahogy remény költözött a szívembe. Világosan láttam: Isten határozza meg az emberi élet kezdetét és végét. Most dönt az élet és a halál felett is. Betegségem tehát a halál peremére sodort, mégis egy lépéssel közelebb vitt Istenhez. Az Úr Jézussal ekkor még semmilyen kapcsolatomban nem volt.

Egy másik súlyos operáción is át kellett esnem. Utána majdnem elvéreztem. Ebben a helyzetben azonban nagyon közel kerültem Istenhez. A kis ápolónő, aki gondjaiba vett, megjegyezte: - Nyugodtan mozoghat. - Ezt akkor mondta, amikor a vér csak úgy folyt belőlem, és a legkisebb mozdulattól is féltem. Magyarázatul hozzátette: - Ha Isten azt akarja, hogy meghaljon, úgymint meghal, ha pedig azt akarja, hogy életben maradjon, úgymint életben marad.

Isten megmentette az életemet!

Tudtam, hogy igaza van. Csak ennyit tudtam imádkozni: Mi Atyánk, ki vagy... és bocsásd meg a mi vétkeinket. - Mindig ezt ismétелgettem.

És Isten megmentett. Amikor kijöttem a kórházból, elkezdtem olvasni a Bibliát. Templomba mentem, és életemben először értettem meg, hogy mit jelent a húsvét. Ebben az időben szerettem meg az Úr Jézust, Isten Fiát.

Az úrvacsora nyugtalanított. Én is részese akartam lenni az Úr Jézus vacsorájának. Egyre gyakrabban vettem kezembe a Bibliát, és bibliai leve-

lező tanfolyamon vettem részt. Ekkor értettem meg, hogy a Szentírásban nincs szó konfirmációról. Sokkal inkább arról, hogy „Térjete meg, higgyetek és keresztelkedjete meg!”

Én pedig azt akartam tenni, amit az Isten mond igéjében, aki megmentett. Egészséges nyugtalanság töltött el.

Új élet

Az a bibliakör, ahová jártam, foglalkozott problémáimmal és kérdéseimmel. Sok minden tisztázódott előttem. Egy nap megnyitottam a szívemet és életemet az Úr Jézus előtt, és az emberek előtt is biznyságot tettem róla. Most Jézus Krisztus és az ő békessége és mély öröme lakik bennem. Megígérte: „Az én békességemet adom nektek” (János 14:27). Ma már tudom, hogy mindaz, ami eddig történt, az én érdekemben történt.

Testileg és lelkileg is egészen új életet élek Ghánában. Még az egészséges európaiak is gyakran csak néhány évet tudnak a trópusokon dolgozni. Én pedig már 11 éve vagyok itt, dolgozok és emellett még a családomat is ellátom.

Mi változott még meg? Keresem a közösséget keresztényekkel. Istennel minden nap beszélek, és megpróbálok egyre inkább rá hallgatni. Másokkal is beszélek arról, hogy mit éltem át Istennel. Jézus Krisztus mindenütt és minden nap velem van.

RENATE SAWYERR - EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Mérhetetlenül gazdag

„Te egy ajándék vagy.” Nem csak dolgok, hanem mindenek előtt emberek is lehetnek ajándékok. Így ajándékoz meg bennünket Isten. Ő a legjobbat adja nekünk, amit csak adhat: Fiát, Jézus Krisztust. Ővele szívét ajándékozza nekünk, és azzal együtt „minden mást”. Nem minden elképzelhető, azonban arról biztosít bennünket: „Ha bízol bennem, nem fogod a rövidebbet húzni. Áldást nyersz az üdvösségemben, a védelmemben és a soha véget nem érő szeretetemben”. Arra kellene fordítanunk a figyelmünket, amit még tartogat számunkra.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Mint a madár szárnya

”Krisztus keresztje olyan teher,
mint a madárnak a szárnya –
az emeli a magasba”

CLAIRVAUXI BERNÁT

Teher a szárnyad, suhanó madár?
Repülsz! Kék eget végtelenje vár.
Repülsz fényében aranynapsugárnak.
Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.
Teher a kereszt, a Krisztus keresztje?
Lehet, gyenge vállad már felsebezte.
De olyan teher, mint a madár szárnya.
Nélküle magasság hiába várna.
Nélküle a célt soha el nem éred.
A kereszt emel egyre feljebb téged.
Repülsz fényében aranynapsugárnak.
Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

Vigasz a viharban

*De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.
Zsoltár 3:4*

Előző este egy tavaszi vihar csapott le a vidékünkre, és ritka pusztítást hagyott maga után hegyvidéki környékünkön. Ahogy a tornácon ültem, hálát adtam Istennek, hogy senki sem sérült meg. Átfagyva visszatértem a házba, ahol egy csésze krémes forró csokoládé hamarosan felmelegített. Ahogy olvastam a napi áhítatot, rájöttem, hogy a Szentírás és az áhítat üzenete ugyanazt teszi fáradt lelkemmel.

Mostanában én is szembesültem a saját viharaimmal. Váratlanul nyugdíjba kellett vonulnom egy stroke után, és ezért céltalannak éreztem magam, mivel szerettem volna egy kicsivel tovább dolgozni. Aztán a 98 éves édesanyám és az egyik legjobb barátom is elhunyt két héten belül.

Két ember, akikkel rendszeresen beszélgettem, hirtelen eltűnt. Némának és levertnek éreztem magam.

Amikor a Szentírást olvasom, Isten szeretetének melegsége tölti be a lelkemet akárcsak egy csésze forró csokoládé. Arra emlékeztet, hogy bár emberek távoznak az életünkből, és a munkahelyek is megszűnhetnek, Isten soha nem hagy el bennünket. Isten minden lépésnél ott lesz, hogy betöltse üres szívünket, és segítsen nekünk új célt találni.

Szerető Istenünk! Köszönjük, hogy szeretsz minket, és elküldöd Szentlelkedet, hogy segítsen átvészelni az élet viharos napjait. Ámen.

Isten igéjének olvasása átsegít az élet viharain.

TAMMY KENNEDY HILT (VIRGINIA, USA)

Bátorítva

Ki ne szeretne bátorsággal indulni az új nap felé? Mindenesetre saját magunkat csak korlátozott mértékben tudjuk bátorítani. Sok esetben alapra van szükségünk, amely akkor is hordoz bennünket, ha a környezetünk erre nem ad okot. Ez az alap nem bennünk található. Sokkal inkább abból élünk, aki az irgalmával közeledik felénk. Aki akkor is felénk fordul, ha érezzük, hogy ezt nem érdemeljük meg. Ha Istent, mint Atyát ismeri meg, akkor valódi bátorításra talál, mert fontosak vagyunk számára.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Országos Nyári Tábor 2024 - Kaposvár

Gyermekfoglalkozás

Imádkozók

*Az
utánpótlás...*

